

III. felvonás

Hagyaték

1. fejezet

A gyilkos gyilkosa

Selene órákon keresztül zokogott a holttest felett. Kasumi jelentette az egyetlen igaz barátját... A testvérének tartotta, mégis kioltotta az életét. A bűntudat sziklaként nehezedett rá a lelkére, megkötötte a további lépéseit. Selene tudta, hogy Sigil azonnal meg fogja ölni, de mégsem akart menekülni. Bűnhődnie kellett azért, amit tett, a halálra egy olyan büntetésként tekintett, amit már teljes mértékben kiérdemelt.

Nyelt egyet, amikor kinyílt az ajtó. Azt hitte, hogy Sigil jött, azonban a finom, nőies léptek másról árulkodtak. Selene szeme kikerekedett, amint meglátta a fekete köpenyes nőt, aki egy fénykardot tartott a markában.

- Sejtettem – jelentette ki az idegen.
- Ki maga? – fordult felé könnyes szemmel Selene.
- Szeretném, hogy a nyakadon maradjon a fejed?
- Ölj meg, ha akarsz – felelte.
- Felőlem – rántott vállat az idegen.

A vörös fénykard megfagyasztotta a vért Selene-ben. Meg akart halni, mégis félt, rettegett, mint egy gyermek. A leendő gyilkosa lassan ment felé, Shmir hátrálni kezdett a kard elől. Felbukott, pókmászásban sietett a sarokba.

- Meggondoltad magad? – mosolyodott el a sith.

Selene remegve bólintott, sokkolta a tudat, hogy még a halálhoz is gyáva.

- Én hiába kímélnék meg, Sigil úgy le fog vágni, mint egy állatot – folytatta az idegen. – Talán eltávolíthatnád az egyenletből, de akkor Ann fogja megtenni ugyanezt. Erősen kétlem, hogy még őt is sikerülne legyőznöd, de ha mégis, akkor bosszúból Rya fog kibelezni, akár jedi, akár nem... Elég nagy szarban vagy, hogy így fogalmazzak. Nincs túl sok lehetőség az életben maradásra.

- Meg akarod ölni őket – következtette ki Selene.

- Ha nincs Ann, a mesterem sosem árult volna el engem. Látni akarom, ahogyan kihuny a szeméből az élet, de csak miután megöltem azokat, akik a legtöbbet jelentik neki – jelentette ki a sith. – Tedd, amit mondom, és garantálom, hogy élni fogsz!

- Hova a fenébe tűnt? – kérdezte Ann idegesen.

- Kit érdekel? Legalább megszabadultunk tőle – rántott vállat Rya.

- Na – nézett rá tüzes szemmel az ikertestvére. – Nem mentünk volna ok nélkül a Rishire és nem kezdett volna el véletlenül úgy rohanni, mint egy örült. Érez valamit, amit mi nem.

- Képzeld, a tudathasadásos elmebetegnek megvan az a tulajdonsága, hogy ok nélkül tesznek dolgokat! – jelentette ki Rya. – Ha mi nem érzünk semmit, akkor Sigil sem érez semmit. Egyszerűen csak futnia kellett, mert... Mert csak. Én azt mondom, hogy menjünk vissza a hajóra, aztán húzzunk el innen a jó bü...

Heves érzelmek nyilalltak az ikrek tudatába. Mérhetetlen fájdalomról árulkodtak, történnie kellett valaminek.

- Menjünk – jelentette ki Ann.

Egyik Venn sem látta még sírni Sigilt, a pillanat örökre beleégett az emlékezetükbe. Kasumi holtteste felett az öreg férfiasan küzdött a könnyeivel, azonban ez egy olyan harcnak bizonyult, amit nem nyerhetett meg.

- Ezért megfizet – mondta dühösen Sigil.

- Így lesz, mester – jelentette ki Ann. Nem kedvelte túlzottan Kasumit, azonban tudta, milyen közel álltak egymáshoz Selene-vel. – Az nem érdemel mást, aki képes ezt tenni.

- Honnan tudjuk, hogy ő volt? – kérdezte Rya. – Nem bökhethünk rá csak úgy egy holttestre, és mondhatjuk azt, hogy ez csak Selene lehetett.

- Ki más? – tette keresztbe a karját Ann.
- Mondjuk az a sok száz birodalmi, fejedelemsz, kalóz és egyéb törvényen kívüli, akiket az élete során felharagított? – felelte az ikertestvére.
- Bármely épelméjű lény eltüntette volna maga után a testet – vágta rá Sigil. – Harcoltak, kezdetben nem akarták megölni egymást, ám történt valami... Kasumi nem tudta megtenni, Selene már igen, de alig. Lelőtte, aztán sokkosan menekülőre fogta.
- Mi van, ha egy harmadik fél volt? Nem tudhatjuk – rázta a fejét Rya. – Ez csak találgatás.
- Mindig igazam van – mondta nyomatékosan Sigil.
- Kezdődik – sóhajtott fel Ann. – Tudjátok, mit? Ha elkapjuk, egyből ki fog derülni, hogy ő tette, vagy sem. Ha igen, meghal, ha nem, akkor elengedjük.
- Legyen – bólintott rá Rya.

Léteznek dolgok, amikre az egyetlen gyógyír az alkohol. A mágikus ital csak átmenetileg zárhatja be a lelki sebeket, Selene tudta, hogy rengeteg pohárra lesz szüksége ahhoz, hogy felül tudjon kerekedni a fájdalomán. Még a közelébe sem ért ennek a szintnek, amikor a hatodik érzéke figyelmeztette a bajra.

- Nem tehettem mást – jelentette ki Selene, miután kiitta a poharát. – Vagy ő, vagy én.

Sigil eleget hallott ahhoz, hogy kimondja az ítéletet. Aktiválta a fénykardját, azonban Selene még azelőtt leugrott a székről, hogy lesújthatott volna rá. Shmir rohanni kezdett, sugárvetőt rántott, majd vaktában tüzelni kezdett. Egyik lövés sem ért Sigil közelébe, azonban végeztek két ártatlan vendéggel.

Selene olyan gyorsan futott, mint még soha életében. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy sikerült maga mögött hagynia az öreget, azonban nem lehetett ilyen könnyű dolga. Alig fordult be a következő folyosóra, Ann máris az útját állta.

Sem előre, sem hátra nem mehetett, az egyetlen lehetősége az maradt, ha befordult a jobb oldalon álló, nyitott ajtón. Selene egy elhagyatott lakásban találta magát. Kétségbeesetten egy hátsó ajtó után kezdett kutatni, csak akkor jött rá, hogy csapdába sétált, amikor beszaladt a következő szobába. Gyanútlanul elment Rya mellett, aki előlépett a fal takarásából és felgáncsolta Shmirt.

- Vége a játéknak – jelentette ki Venn.

Selene megpróbált felállni, de Rya visszarúgta a földre. Csak annyira futotta az erejéből, hogy megforduljon és a szoba sarkába másszon.

- Meg tudom magyarázni! – ordította elkeseredetten.

- Hallgatunk – jelentette ki Ann, mikor belépett a szobába. Mögötte Sigil már előre aktiválta a fénykardját.

- Elfogtak minket... A Skyt lefoglalták... Kasumi el tudott menekülni, de én semmit sem tehettem... – hadarta Selene. – Megfenyegettek... El kellett fognom őt, különben tudjátok, hogy mit tettek volna velem... Nem akartam bántani, de... Vagy ő, vagy én...

- Tehát azzal akarod elkerülni a sorsodat, hogy elvesztetted a hajómat és kezdettől fogva el akartad árulni az egyetlen barátodat? – ráncolta a homlokát Sigil. – A helyedben megbecsülném, hogy csak ilyen enyhe halált kapok – mondta, majd közeledni kezdett az áldozatához.

- Ne! Kérlek! – esedezett Selene. – Ann, ezt nem hagyhatod!

- Én rosszabbat szánnék neked – vágta rá gondolkodás nélkül.

- Rya! Hiszen te jedi vagy! Térítsd őket észhez, kérlek! Könyörgöm! – kiáltotta.

- Sajnálom – mondta. Legbelül tudta, hogy ez nem helyes, azonban nem látott más módot arra, hogy elejét vegyék Selene további tetteinek.

- Visszamegyek! Táncolok... – mondta könnyezve Shmir, az állkapcsa kattogni kezdett a rettegéstől. – Megteszek bármit... Akármit! Csak hagyjátok meg az életem!

- Nincs az a kibaszott úristen – jelentette ki Sigil. Vérben forgott a szeme, semmit sem akart jobban, mint megölni Selenet. Felemelte a pengét, hogy egyetlen csapással kettévágja őt.

- Ne! – ordította Selene, aztán egyszer csak elájult. Sigil annyira meglepődött, hogy megállította a kardot.

- Ez furcsa – szögezte le Ann, mielőtt összeesett volna.

- Mi...? – mondta Rya, majd ő is ugyanerre a sorsra jutott.

Sigil végignézett a három ájult twi'leken, érezte a levegőben a gázt.

- Faszom! – mondta, aztán a földre borult, mint egy zsák krumpli.

Percekkel később rohamosztagosok törtek rá a házra. Körbeállták a testeket, többször beléjük rúgtak, hogy megbizonyosodjanak róla, hogy eszméletlenek. Alig kobozták el tőlük a fegyvereiket, mikor a sith is megjelent, kíváncsi volt a munkája gyümölcsére.

- Lám-lám... Hihetetlen, hogy Arina nem bírta el ezekkel a tetvekkel – mosolyodott el a sith. – Bilincset rájuk! Vigyétek fel őket a hajómra! Majd végzek velük, ha magukhoz tértek.

Az egyik rohamosztagos előszedte a karperecet az oldaltáskájából, aztán flegmán a sarokba hajította.

- Hé, van egy jobb ötletem! – A társai döbbenetesen szegezték rá a szemüket. – Miért nem lőjük szét egymást?

- Tényleg! – mondta lelkesen a társa.

- Na! – jelentette ki egy harmadik.

A sith döbbenetesen szemlélte, ahogyan a rohamosztagosok tüzet nyitottak a társaikra. Nem fért a fejébe, hogy mi lelta őket, de nem maradt sok ideje a gondolkodásra. A rohamosztagosok nem végezhettek egymással maradéktalanul, az egyikük talpon maradt. A sithre fogta a fegyverét, habozás nélkül elsütve azt.

A célpont éppen csak félre tudott ugrani.

- Mi történik?! – kérdezte felháborodva. Aktiválta a fénykardját, majd beleállította a katona mellkasába. Az áldozat összeesett, Sigil fénykardja legurult az övéről, nem sokkal az öreg keze előtt állt meg. A sith majdnem szívrohamot kapott, amikor Sigil rámarkolt a fegyverére.

Az öreg felugrott, azonnal lecsapva az ellenségére. A sith döbbenete véget ért, harag lépett a félelem, gyűlölet a rettegés helyébe. A lila és a vörös penge egymásnak ütközött, a két kardforgató szemtől szemben állt, inkább meghaltak volna, mintsem meghátráljanak.

- Altatógáz? – nevetett fel Sigil. – Tudhatnád, hogy a KZ-42 olyan nekem, mint a fingom!

- A terv részét képezte – jelentette ki a sith.

- Biztosan – vágta rá cinikusan az öreg. Támadásba lendült, a sith csípőjére akart sújtani, aki könnyedén kivédte a kardcsapást. Sigil azonnal folytatta a támadást, nem hagyott időt a kontrázásra. Az ellenség nyakába akarta belemártani a fénykardját, a sith még azelőtt ellökte magát az Erő segítségével, hogy ezt megtehetné volna.

Sigil öt métert repült, mire a fal megállította. Amikor feleszmélt a támadó dühösen karddal rohant felé. A fiatal arca belevörösödött a haragba, a sárga szeme úgy izzott, mintha lángra kapott volna, a hosszú, vörös haját felkapta a lendület. Az öreg gyorsan felugrott, egyetlen rutinos mozdulattal kivédte a támadását.

- Mondj egy nevet! – mondta dühösen Sigil. – Tudni akarom, hogy kivel fogok végezni!

- Noeya Adane a gyilkosod neve – jelentette ki dacosan a sith.

Sigilt meglepte, hogy még nem hallott felőle, ezekkel a képességekkel könnyedén a Császár Keze lehetett volna. Palpatine nem sejtette a létezését, ugyanakkor mégis a Birodalom oldalán állt... Legalábbis látszólag.

- Te leszel Arina előző tanítványa – ismerte fel az öreg. – Féltekeny vagy az én növendékemre? De hát nem csoda, hogy kitűrt a helyedről, ha egyszer egy tehetetlen szar vagy! – mondta nevetve.

- Meghalsz! – ordította Noeya, mikor támadásba lendült.

Sigil elhajolt a vörös penge előtt, aztán kontrázni kezdett. Adane reflexből kivédte a rézsútos kardcsapást, épp olyan ügyesen vívott, mint az ellensége. A kor komoly hátrányt jelentett az öreg számára, hiába tudott többet a vívásról és az Erőről, mint Noeya a teste már kezdte cserbenhagyni. Alig kezdődött el a harc, de Sigil máris fáradtan védte ki a fejére irányzott kardcsapást. Fordítania kellett...

- Nézzük, mit nem tanított meg neked Arina! – mondta az öreg, aztán belerúgott Noeya hasába.

Adane hátratántorodott, Sigil minden erejét a támadásába vetette. Kardcsapás követett kardcsapást, a két penge halálos táncot járt a levegőben, azonban az öreg mégsem tudott felülkerekedni Noeyán, de ő sem rajta. A sith minden erejéből a harcra koncentrált, mialatt az öreget egy megmagyarázhatatlan érzés szállta meg. Már találkozott vele korábban, mégsem emlékezett az arcára.

- A csecsemő – döbönt meg Sigil. – Te voltál az a kis szaros, akit kimentettem arról a hajóról! Kár volt.

Noeya nem igazán értette, hogy ez miért érdekelte volna, azonban lehetőséget látott az öreg döbbenetében. Felemelte a balkezét, és szikrákat szórt belőle. A kisülések megsütötték az elektronikát, a szobában kialudt a világítás. A sötétség elvben semmit sem jelentett volna, de amíg Sigil a hirtelen megváltozott körülményekkel volt elfoglalva, Noeya ismét ellökte az Erővel.

Sigil azonnal felugrott, ahogy földet ért, de addigra Adane már elfutott. Nem csak az ő lépteit hallotta, újabb rohamosztagosok közeledtek. Az öreg döntés elé kényszerült, vagy megöli Noeyát és halálra ítéli a társait, vagy... Tovább már nem jutott. A szeme sárgán izzott, haragja soha nem látott erőt kölcsönzött neki. El akarta pusztítani Adanet, még hozzá mindenáron.

A rohamosztagosok ellepték a harc sújtotta szobát. Pendergast ezredes végignézett a testeken, azonnal felismerte Selene-t. Lehajolt hozzá, majd megnézte a pulzusát.

- Visszajössz a papához! – mosolyodott el az ezredes.

- Mi legyen a másik kettővel? – kérdezte az egyik embere.

- Fogdába velük! – parancsolta Pendergast. – Úgy érzem, értékelni fogják a vendégszeretetemet.

Sigil vérebként követte Noeyát, aki megérezte a közeledtét. A menekülés mellett döntött, hamar elérte a hajóját – akárcsak az öreg. Sigil megdöbönt, amikor meglátta a HWK-290-est.

- A hajóm! – ordította dühösen.

A leszállórampa hamarosan bezárult, a Skyranger lassan megfordult, hogy kirepülhessen a hangárból. Sigilnek nem maradt gondolkozási ideje, felugrott a hajóra és remélte, hogy nem fog ropogásra sülni útközben.

Noeya töprengve figyelte a hiperúr, lehetségesnek tartotta, hogy legyőzze Sigilt, azonban ennek ellenkezőjét is valószínűnek gondolta. Új tervet kellett kieszelnie, egy olyat, amivel elválaszthatja tőle Annt, majd vele zsarolhatja ki a győzelemhez leginkább kedvező körülményeket.

Egy fénykard aktiválása kizökkentette a gondolatmenetéből.

- Azt hitted, hogy megmentem a társaimat, nem igaz? – mosolyodott el Sigil gonosz énje. Adane döbbenet fordult felé, de hamar rögtönözni kezdett.

- A terv része volt – mondta, aztán felugrott a székről, kivont karddal nézett szembe az öreggel.

- Ellene még tarhattad magad, ellenem nincs esélyed! – mosolyodott el Sigil.

Az öreg nem várta meg Noeya üres fenyegetőzését, azonnal megtámadta az ellenségét. Adane meglepte a támadás gyorsasága, csak alig tudott kihajolni a lila penge elől. Kontrázni akart, azonban Sigil megelőzte a következő támadásával. Noeya háritotta a függőleges kardcsapást, az öreg azonnal belerúgott a gyomrába. Adane nekiesett műszerfalnak, mire feleszmélt, a lila penge már megindult felé. Sikerült kigurulnia a fénykard elől, ami mélyen belevágott a Skyranger irányítórendszerébe.

A hajó kiesett a hiperútból, Sigil véget nem érő ürességet várt, azonban egy erdős égitestet fedezett fel a távolban. A planéta másodpercről másodpercre hatalmasabbra nőtt a szemében, tudta, hogy le fognak zuhanni, ha nem tesz valamit.

Noeya kihasználta a helyzetet, amíg Sigil nem figyelt, lesújtott rá. Az Erő még idejében tudatta az öreggel, hogy egy fénykard fenyegeti az életét. Az utolsó pillanatban kivédte Adane támadását, a vörös penge centikkel az arca előtt állt meg.

- Hiába minden, megdöglesz – kacagott fel Noeya.

- Te is – rántott vállat Sigil, aztán ellökte magától az ellenségét.

Adane a pilótafülke oldalának ütközött, önkéntelenül is aktiválva néhány rendszert. A Skyranger hajtóművei teljes kapacitásra kapcsoltak, jelentősen lecsökkentve a rendelkezésükre álló időt. Sigilt sem érdekelt túlzottan a saját sora, inkább Noeya halálával foglalkozott. Rárontott az ellenségére, aki ezúttal is elugrott a penge elől, ami beleállt vezérlőkbe. Abbamaradt a gyorsulás, valamennyi hajtómű leállt.

- Hát nem tudsz megdögleni?! – kiáltotta Noeya, mikor ismét lesújtott az öregre.

Sigil hátrahajolt a fénykard elől, aztán kirúgta Adane kezéből a fegyverét. Az öreg egy pillanatra azt hitte, hogy nyert ügye van, aztán szembesülnie kellett az ellensége ujjából előtörő szikrákkal. Azonnal eléjük kapta a fénykardját, azonban a fáradt izmai nem tudták megtartani a kardot, a lökeshullám egyszerűen kitépte a kezéből. Sigilnek nem maradt más választása, Erővel kellett felelnie az Erőre. Noeya kisülései elvesztek a tenyerében, csak védekezni tudott, támadni semmiképpen sem.

- Megdöglesz! – ordította Adane tüzes tekintettel.

- De te jobban! – felelte az öreg.

A patthelyzet nem tört meg, azonban a kisülések megviselték a Skyranger megmaradt rendszereit. A könnyű fregatt irányíthatatlan roncsként lépett be az azonosítatlan bolygó légkörébe, a burkolat átforrósodott, a borítás tüzes darabokban szakadozott le az orról és a szárnyakról.

A két sith nem hagyta abba a küzdelmet, egészen addig fáradoztak egymás meggyilkolásán, amíg a hajó orra el nem érte a talajt. Az eleje mélyen belefürödött a földbe, egy darabon minden felszántva maga előtt. Gyorsan fogyott a Skyranger lendülete, de nem apadt el teljesen, amikor az orr-rész túlment a puha talajon és egy sziklára ütközött. A hajótest azonnal megállt, az irányítóterem összezúzódott, majd a könnyű fregatt átfordult a saját tengelye körül, és háttal a talajnak vágódott.

A Császár riválisa – A gyilkos gyilkosa

A lángoló hajótest fekete füstfelhőt hagyott maga után, egyúttal kiáltott segítségért és adta az esetleges fosztogatók tudtára, hogy ingyen préda érkezett...

Darth Raven